

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.041/2022/8.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Felperes1 (cím2) felperesnek dr. Varsányi Péter, dr. Gyöpös Miklós és dr. Mészáros Katalin kamarai jogtanácsosok (cím1) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2022. április 28-án kelt ügy sorszáma számú ítéletével szemben az alperes 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, a fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az állam javára 409.542 (négy száz kilencezer-öt száz negyvenkettő) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélettel szembeni fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2004. július 4-étől állt munkaviszonyban az alperesnél, illetve jogelődeinél. Az alperest megelőzően a cég 2 volt a felperes munkáltatója, amely 2019. október 1-jén beolvadt az alperesi gazdasági társaságba. A felperes biztosítási főmunkatárs munkakörben dolgozott. Ezt a munkakört az alperes átszervezés során 2020. október 31-én megszüntette, a munkakörbe tartozó feladatokat egyéb munkakörök között szétosztotta. Erre tekintettel az alperes a felperes munkaszerződését módosítani kívánta, amelynek tervezetét szervezeti képviselő 3 szervezeti képviselő 2019. november 28-án megtekintésre átadott a felperesnek, aki azt nem fogadta el, a kifogásait ugyanezen a napon elektronikusan megküldte szervezeti képviselő1, szervezeti képviselő 6 és szervezeti képviselő 3 szervezeti képviselőnek. A felperes az e-mailben kifogásolta, hogy a szerződésmódosítás tervezetével egyidejűleg munkaköri leírást nem kapott, a szerződésben feltüntetett senior védelmi szakértő munkakör tartalma előtte ismeretlen, az ahhoz tartozó feladatokról nincsen tudomása, illetve kifogásolta a felajánlott munkabért is. Az alperes és a felperes között 2019. december 13-án ismételten egyeztetésre került sor, amelyen az alperes képviselőjében eljáró szervezeti képviselő 4 a felajánlott munkakörhöz tartozó munkaköri leírást nem adott át a felperesnek. A felperes ezt követően 2019. december 16-án közölte az alperessel, hogy a munkaszerződésben foglalt feltételeket nem fogadja el.

[2] Az alperes a 2019. december 9-én kelt felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette. A felmondás indokolása szerint a jogelőd gazdasági társaságok beolvadásával létrejött jogutód alperes a gazdasági működés racionalizálása és a tevékenység ellátásának hatékonyabbá tétele érdekében átszervezés végrehajtásáról határozott, amelynek keretében a felperes biztosítási főmunkatárs munkaköre megszüntetésre került. A felperes ekkor a felajánlott senior védelmi szakértő munkakört elutasította. Mivel az alperesnél a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 45. § (3) bekezdése szerinti munkahelyen a felajánlott munkakörön kívül nincs további, a felperes által betöltött munkakörhöz szükséges képességnek, végzettségnek, gyakorlatnak megfelelő betöltetlen munkakör, a munkáltató működésével összefüggő okból a felperes munkaviszonyát megszüntette.

[3] A felperes a felmondási idő lejártával a munkaviszony megszüntetését követően 2020. február 19-étől 2020. április 7-éig munkaviszonyban állt, havi munkabére 210.000 forint volt, majd 2020. április 24-étől regisztrál álláskeresőként a hatósággal folyamatosan kapcsolatot tartott, illetve 90 napig 5.366,66 forint/nap álláskeresői járadékban, 2020. július 27-étől 2022. január 16-áig napi 2.146,66 forint álláskeresői segélyben részesült, ezt követően részére 2022. január 16-ától havi 340.000 forint korhatár előtti ellátáselőleget állapítottak meg. A felperes elhelyezkedése érdekében több álláspályázatot nyújtott be, azonban foglalkoztatására nem került sor. A felperesnek 2020. szeptember 18-ától 2022. január 15-éig elmaradt munkabér címén 4.839.330 forint, míg elmaradt bérén kívüli juttatás címén 279.942 forint kára merült fel.

[4] A felperes a törvényes határidőn belül keresetlevelet terjesztett elő, amelyben a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kártérítés és sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Legutolsó perfvételi nyilatkozata szerint az alperes marasztalását 12.190.943 forint kártérítésben, illetve 2.500.000 forint sérelemdíjban kérte. A felperes nem vitatta, hogy a korábban általa betöltött biztosítási főmunkatárs munkakörhöz tartozó feladatok szétosztásra kerültek, azonban az általa ellátott feladatokat a beolvadást követően is el kell végezni az alperesnél. Az átalakulás során a biztonsági igazgatóság részéről felajánlott senior védelmi szakértő munkakör tartalmát nem ismerhette meg, munkaköri leírást nem kapott. Az egyeztetések során csak általánosságban beszéltek a feladatokról, az konkrétan nem hangzott el, hogy a senior védelmi szakértő munkakörben milyen feladatokat kellene ellátnia. Ezen túlmenően a felperes kifogásolta azt is, hogy részére az alperes további munkakört nem ajánlott fel.

[5] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Az alperesnél lezajlott társasági jogi változás belső szervezeti átalakítást is igényelt, amely a felperes által betöltött munkakört is érintette. Ez az átalakítás azonban hosszabb időt vett igénybe, a felperes munkaviszonyának megszüntetését követően azonban biztosítási főmunkatárs munkakörben nem foglalkoztat senkit. A felperes részére felajánlott senior védelmi szakértő munkakör az átalakulást követően új munkakörként került bevezetésre és ezen munkakör, illetve a felperes által korábban ellátott biztosítási főmunkatárs munkakörbe tartozó feladatok között nincs átfedés. Álláspontja szerint amikor a felperes a munkaszerződésben írt feltételeket nem fogadta el, az a felajánlott munkakör visszautasítását jelentette, a felperes fő ellenvetése pedig a bérezés volt. Az alperes nem vitatta, hogy a senior védelmi szakértő munkakörhöz tartozó munkaköri leírást a felperes nem kapott, azonban az ellátandó feladatokról szóban tájékoztatták, amely az Mt. 46. § rendelkezésére figyelemmel elegendő. A munkakör-felajánlási kötelezettsége a felperes munkahelyéhez kötődött, nem a

teljes alperesi struktúrán belüli bármely pozícióhoz, ezért felperes részére a biztonsági igazgatóságon az általa utoljára betöltött munkakörhöz szükséges képességnek, végzettségnek, gyakorlatnak megfelelő betöltetlen másik munkakört kellett felajánlani a tatabányai telephelyen. Az alperes a felperes elmaradt jövedelem címén követelt kártérítés iránti igényét az összecszerúsége tekintetében is vitatta, arra is hivatkozva, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. A felperestől elvárható volt, hogy a munkaügyi központ által felajánlott munkahelyet elfogadja, illetve maga is aktívan keressen állást. Kifogásolta, hogy a felperes átlagosan havonta egy alkalommal pályázott meg állást.

[6] Az elsőfokú bíróság az ügy sorszáma számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a munkaviszonya jogellenes megszüntetésére tekintettel 4.839.337 forintot elmaradt munkabér, 279.942 forintot elmaradt béren kívüli juttatás jogcímén igényelt kártérítésként. Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan a kereseti kérelmet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 528.922 forint perköltséget, továbbá kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam javára az adóhatóság felhívására 308.525 forint eljárási illetéket és megállapította, hogy 572.975 forint eljárási illeték az állam terhéen marad.

[7] Az elsőfokú bíróság a keresetről az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése, valamint a 66. § (2), (4) és (5) bekezdése, továbbá a 82. § (1) és (2) bekezdése alapján határozott.

[8] Az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltak szerint a felperes által ellátott biztosítási főmunkatárs munkakörbe tartozó feladatok több munkavállaló közötti szétosztása azt jelenti, hogy a felperes korábbi munkaköre az átszervezés következtében megszűnt, így az alperes által közölt felmondás indoka valós.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresete alapján vizsgálta, hogy az alperes eleget tett-e az Mt. 66. § (5) bekezdése szerinti munkakörfelajánlási kötelezettségének. E tekintetben figyelembe vette, hogy a felperesnek felajánlott senior védelmi szakértő munkakör a szervezeti átalakulással jött létre, valamint, hogy a felperes a munkaszerződés-tervezet átolvasását követően írásban kifejezetten jelezte az alperesnek, hogy a felajánlott munkakör tartalma előtte ismeretlen, a munkakörhöz tartozó konkrét feladatokról nincs tudomása. Az elsőfokú bíróság kifejtette, annak megítéléséhez, hogy az új munkakört a munkavállaló el tudja-e, illetve el kívánja-e látni, elengedhetetlen, hogy a munkakör tartalmát pontosan megismerje. A munkaköri leírás átadásának hiányában az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az új munkakör keretében ellátandó feladatokról a felperest ténylegesen tájékoztatta. szervezeti képviselő², szervezeti képviselő 6, szervezeti képviselő 3 és szervezeti képviselő 4 szervezeti képviselők akként nyilatkoztak a perbeli meghallgatásukkor, hogy a felperessel egyeztettek, őt a betöltendő munkakör tartalmáról tájékoztatták. Az elsőfokú bíróság ezen nyilatkozatok értékelésével összefüggésben megállapította, hogy a nyilatkozó alperesi munkavállalók a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:30. §-a alapján szervezeti képviselőnek minősülnek, ezért ők a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 7. § (2) bekezdése, valamint a 288. § alapján tanúként nem voltak meghallgathatóak, így nyilatkozatukat tanúvallomásként értékelni nem lehet. Az elsőfokú bíróság kifejtette továbbá, hogy a szervezeti képviselők nyilatkozata – akik a tárgyaláson az iratismertetésen is részt vettek – a fél nyilatkozatának minősülnek, azok bizonyító ereje azonos a felperes nyilatkozatának bizonyító erejével.

Figyelemmel arra is, hogy a perben meghallgatott tanúk nem rendelkeztek közvetlen tudomással arról, hogy a felperes az egyeztetések során kapott-e és ha igen, milyen tartalmú tájékoztatást a felajánlott munkakörben ellátandó feladatokról, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a felperes részére oly módon ajánlotta fel a senior védelmi szakértő munkakört, hogy annak tartalmát a felperes ténylegesen megismerhette. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem volt megállapítható, hogy az alperes az Mt. 66. § (5) bekezdése szerinti munkakörfelajánlási kötelezettségének ténylegesen eleget tett, és ezért az alperesi felmondás jogellenes.

[10] Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként az elsőfokú bíróság a felperes lejárt összegben előterjesztett kereseti kérelmének megfelelően kötelezte az alperest 4.839.337 forint elmaradt munkabér és 279.942 elmaradt béren kívüli juttatás kártérítésként történő megfizetésére, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Álláspontja szerint a felperes a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, álláskeresőként folyamatosan kapcsolatot tartott a hatósággal, több álláshelyre is pályázott, amelyek azonban nem vezettek eredményre. Az elsőfokú bíróság e tekintetben figyelembe vette a felperes életkorát, egészségi állapotát, valamint azt a körülményt, hogy munkaviszonya a koronavírus-járvány időszakában szűnt meg, amely körülmény a sikeres álláskeresést nehezítette. Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint az alperes felmondása a felperes személyiségi jogát nem sértette, ezért a sérelemdíj iránti keresetet elutasította.

[11] Az elsőfokú bíróság az alperes által 6.125.210 forintban előterjesztett ügyvédi munkadíj tekintetében megállapította, hogy az jelentős mértékben eltúlzott és ezért azt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésének alkalmazásával a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint számított mértékre mérsékelte. Az ügyvédi munkadíj mérséklése körében figyelembe vette az elsőfokú bíróság, hogy az alperes több beadványában részletesen kifejtette álláspontját, azonban azt több iratban részben megismételte, illetve a korábbi iratokból idézett részeket is tartalmaztak. Emellett a perben jelentős iratanyag tanulmányozása nem merült fel, míg a bizonyítási eljárás lefolytatására szűk körben került sor és a szervezeti képviselők meghallgatása is koncentráltan történt.

[12] Az alperes a törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozathozatalára történő utasítását kérte. Ezen túlmenően a felperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte az ügyvédi munkadíj tekintetében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján.

[13] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti az Mt. 66. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, illetve az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményének téves értékelése és a szervezeti képviselők nyilatkozatának téves minősítése folytán a tényállást tévesen állapította meg. A lefolytatott bizonyítás eredményének mérlegelése – a különbségtétel a nyilatkozatok minősége (tanú vagy fél, közvetlen vagy közvetett) között – az elsőfokú bíróság részéről okszerűtlen és jogszabálysértő volt. Az elsőfokú ítélet indokolása is rögzíti, hogy a felperes kapott tájékoztatást a senior védelmi szakértői munkakörbe tartozó feladatokról, ennek tényét azonban az elsőfokú bíróság azért nem értékelte perdöntőnek, mert

azt csupán az elsőfokú bíróság által félnek minősített személyek igazolták nyilatkozataikkal. Fenntartotta azon elsőfokú eljárásban is kifejtett álláspontját, hogy a meghallgatott munkavállalók az alperesnél az ügyek meghatározott csoportjára nézve rendelkeznek cégjegyzési joggal, nem általános a képviseleti joguk, továbbá képviseleti jogukat más személyekkel együttesen gyakorolhatják csak, azaz önálló nyilatkozatuk önmagában nem képviseli az alperesi álláspontot, nyilatkozatuk nem tekinthető az alperes, mint fél nyilatkozatának. Kifejtette, hogy a perben kizárólag az ügy körülményeit ismerő munkavállalóként tudnak nyilatkozni, ezért tanúként történő meghallgatásuk indokolt. Amennyiben tanúvallomásként vette volna figyelembe a nyilatkozatokat az elsőfokú bíróság, a felmondás jogellenessége nem lett volna megállapítható, mert igazolást nyert volna, hogy a felperes számára ismert volt, hogy milyen feladatok ellátása tartozna a felajánlott munkakörbe.

[14] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen a szervezeti képviselők nyilatkozatainak tanúvallomásként történő értékelését kérte azzal, hogy ha ez nem lehetséges, indítványozta szervezeti képviselő², szervezeti képviselő 6 és szervezeti képviselő 4 szervezeti képviselők tanúkénti meghallgatását. Amennyiben erre a másodfokú eljárás nincs lehetőség, az alperes a Pp. 381. § (1) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra történő utasítását.

[15] Másodlagos fellebbezési kérelme tekintetében a Pp. 292. § - 299. § rendelkezéseinek a megsértésére hivatkozott, mivel a tanúmeghallgatás garanciális szabályai nem érvényesülhettek a félként meghallgatott személyek meghallgatása során.

[16] A fellebbezésben foglaltak szerint az elsőfokú bíróság az Mt. 167. § (2) bekezdésének megsértésével a bizonyítás eredményeként tévesen állapította meg, hogy a felperes eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének. Kirívóan okszerűtlen az elsőfokú bíróságnak a kárenyhítés körében tett megállapítása, figyelemmel arra, hogy a felperes csupán 5 db álláspályázatot igazolt, így álláskeresői rátája olyannyira csekély, hogy az túlmutat a felperes életkorából és a covidjárványból adódó nehézségeken. Arra hivatkozott, hogy a felperes havi egy állást sem pályázott meg. Az alperes e tekintetben kérte a bizonyítékok okszerű mérlegelését, a tényállás helyes megállapítását, illetve a kárenyhítési kötelezettség elmaradásának felperes terhére történő értékelését.

[17] Az alperes fellebbezésében kifogásolta az elsőfokú bíróságnak a perköltség mérséklése körében tett megállapításait is. E tekintetben állította, hogy a perben az elsőfokú eljárás során 8 tárgyalás tartására került sor, 12 beadványt készített elő jogi képviselője útján, illetve 7 beadványt tanulmányozott, amelyek kapcsán a jogi képviselővel konzultált. Ezen túlmenően a megbízási szerződésben rögzített 28.000 forint/óra megbízási díj átlagosnak mondható mértékű, és kizárólag egy beadványában ismételte meg a korábbi álláspontját. Az elsőfokú ítéletben megítélt perköltség 15 óra munkaórát sem tesz ki, míg a 8 tárgyalás összes időtartama 16,6 óra volt. Mindezekre tekintettel kérte az elsőfokú perköltséget 6.125.210 forintban megítélni.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen annak vizsgálatát kérte, hogy az alperes fellebbezése határidőben került-e benyújtásra, illetve amennyiben nem, úgy kérte

annak visszautasítását a Pp. 367. § (1) bekezdése alapján. Az ügy érdemében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[19] A felperes álláspontja szerint az alperesi indítványban feltüntetett személyek tanúként történő meghallgatása sem támasztotta volna alá az alperesi állításokat, amelynek igazolására a felperes beadványában részletesen ismertette a szervezeti képviselőként meghallgatott személyek nyilatkozatát, illetve tanú 1 és tanú 2 tanúvallomását. Álláspontja szerint a szervezeti képviselők nyilatkozatukban több esetben cáfolták is az alperesi állítást, illetve több tekintetben a bizonyítandó alperesi állítások vonatkozásában feltett kérdésekre nyilatkozatot nem tettek. Az alperesnek az Mt. 167. § (2) bekezdése szerinti kárenyhítési kötelezettséggel kapcsolatos hivatkozása vonatkozásában előadta, hogy már a felmondási idő alatt is munkát keresett és a felmondást követő napon már munkába is állt, azonban a covid-járvány miatti létszámleépítésnél munkaviszonyát megszüntették 2020. április 7-én. Álláskeresőként ellátásában részesült, illetve folyamatosan kapcsolatot tartott a hatósággal, azonban számára a szakképzettségének, gyakorlatának, egészségi állapotának megfelelő állást nem tudtak kiközvetíteni. Ezen túlmenően a közígállás.hu ajánlataira pályázatot nyújtott be, amelyet nem nyert el. Ezen kívül is próbált elhelyezkedni, továbbá webes álláskereső oldalakon is regisztrált. A személyes körülményeit is értékelve, álláspontja szerint megállapítható, hogy kárenyhítési kötelezettségének eleget tett. A perköltség mérséklése tekintetében hivatkozott alperesi álláspontot sem ítélte alaposnak, az elsőfokú eljárás során benyújtott költségjegyzéken az alperes nem tüntette fel a jogi képviselő vonatkozásában felmerült munkaidőt, továbbá megjegyezte, hogy az alperes munkajogi vezetője, egyben kamarai jogtanácsosa is.

[20] Az alperesi fellebbezés nem megalapozott.

[21] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, továbbá megállapította, hogy a Pp. 379. §-ban és a 380. §-ban írt kötelező hatályon kívül helyezési ok a perbeli esetben nem merült fel. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését nem sértette meg, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte és annak alapján a tényállást helyesen állapította meg, továbbá az irányadó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott és jogszerű döntést hozott.

[22] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel érintett, a keresetnek helyt adó elsőfokú ítéleti rendelkezés tekintetében az elsőfokú bíróság jogi és ténybeli indokaival teljeskörűen egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[23] A fellebbezésben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a szervezeti képviselők nyilatkozatának téves minősítése folytán tévesen állapította meg a tekintetben, hogy a felperes kapott-e tájékoztatást a senior védelmi szakértői munkakörbe tartozó feladatokról vagy sem. Az alperes érvelése szerint szervezeti képviselő², szervezeti képviselő 6, szervezeti képviselő 3 és szervezeti képviselő 4 együttes képviseleti joggal rendelkező, cégjegyzésre jogosult munkavállalók önállóan nem minősülnek az alperes törvényes képviselőjének és ezért őket a perben tanúként kell meghallgatni. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a Ptk. 3:30. §-a Szervezeti képviselet cím alatt rögzíti a 3:30. § (3) bekezdésében, hogy az ügyvezetés az ügyek meghatározott csoportjára nézve a jogi személy munkavállalóit írásbeli nyilatkozattal a jogi személy képviseletének jogával

ruházhatja fel; a képviseleti jogot a munkavállaló az ügyvezetés írásbeli nyilatkozatában meghatározott, képviseleti joggal rendelkező más személlyel együtt gyakorolhatja. Ennek megfelelően a Ptk. 3:30. § (3) bekezdése értelmében az alperes által meghallgatni kért, együttes képviseleti joggal rendelkező munkavállalók szervezeti képviselőnek minősülnek. Tekintve, hogy a Pp. 7. § (2) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában törvényes képviselőnek minősül a Ptk. szerinti szervezeti képviselő, míg a Pp. 288. §-a alapján a fél törvényes képviselőjét tanúként meghallgatni nem lehet, az elsőfokú bíróság a jogszabályok helyes alkalmazásával hallgatta meg az alperes által tanúként meghallgatni indítványozott személyeket a fél képviselőjeként, illetve értékelte ennek megfelelően nyilatkozatukat a fél nyilatkozatának.

[24] A fentiekből következően a másodfokú bíróság megállapította, hogy nincs helye az alperes által megjelölt nyilatkozatok tanúvallomásként történő értékelésének, illetve annak eredményeként, az elsőfokú ítéletben rögzített tényállástól eltérő tényállás megállapításának. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg, hogy az alperes az állásfoglalási-kötelezettségének nem tett eleget és ezért az alperes a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg a felmondással.

[25] Figyelemmel arra, hogy a fent kifejtettek szerint a Pp. 288. §-a értelmében a szervezeti képviselők tanúként történő meghallgatására nincs lehetőség, az alperes által állított eljárási jogszabálysértés nem áll fenn és ezen okból a Pp. 381. §-a alapján nincs helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének sem.

[26] A fentiekben túlmenően az alperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 167. § (2) bekezdésében foglaltak megsértésével értékelte, hogy a felperes eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének, továbbá észrevételeket tett az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegére is. A másodfokú bíróság ugyanakkor megállapította, hogy az alperes sem az alperest terhelő marasztalási összeg megváltoztatása (leszállítása), sem az alperes javára, a felperest terhelően megállapított elsőfokú perköltség felemelése iránt nem terjesztett elő határozott fellebbezési kérelmet. A Pp 371. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerint a fellebbezésben fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, valamint a fellebbezésnek határozott kérelmet kell tartalmaznia arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben változtassa meg, a kárenyhítési kötelezettség megsértése, valamint az elsőfokú perköltség osszagszerűsége körében előadott alperesi álláspontot a fellebbezés elbírálása során – határozott fellebbezési kérelem hiányában - a másodfokú bíróság nem értékelte.

[27] A fent részletezettek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését, a Pp. 383. § (2) bekezdése és a 386. § (4) bekezdése alapján indokaira tekintettel helybenhagyta.

[28] A fellebbezési eljárásban pervesztes alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján számított 409.542 forint feljegyzett fellebbezési illetéket köteles megfizetni az állam javára.

[29] Mivel a felperes a másodfokú eljárással összefüggésben perköltség iránti igényt nem terjesztett elő, arról a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

[30] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak szerint nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2022. október 25.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Barna Sára sk.

Dr. Mózsai Gábor sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró